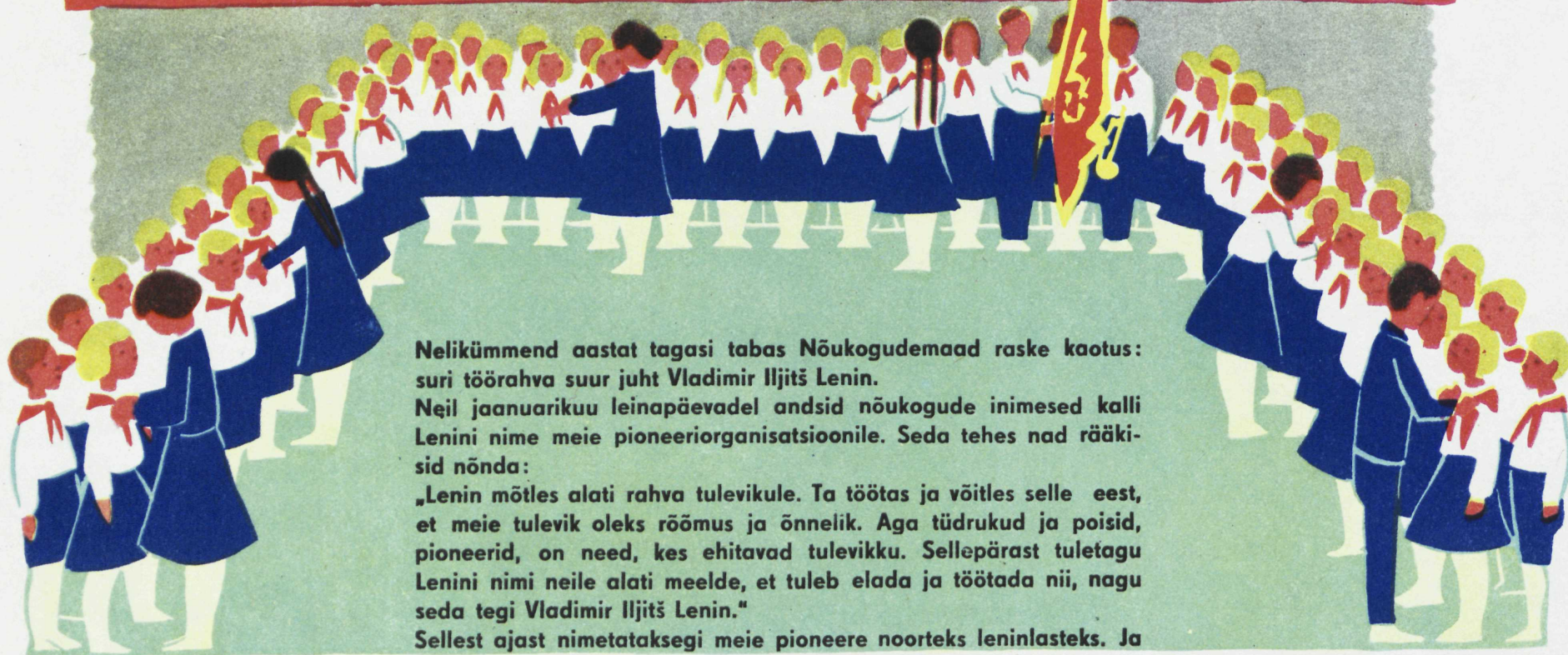

TÄHEKE

NR.1 1964

ÕPPIDA NII, NAGU ÕPPIS LENIN!

Nelikümmend aastat tagasi tabas Nõukogudemaad raske kaotus: suri töörahva suur juht Vladimir Iljitš Lenin.

Neil jaanuarikuu leinapäevadel andsid nõukogude inimesed kalli Lenini nime meie pioneeriorganisatsioonile. Seda tehes nad rääkisid nõnda:

„Lenin mõtles alati rahva tulevikule. Ta töötas ja võitles selle eest, et meie tulevik oleks rõõmus ja õnnelik. Aga tüdrukud ja poisid, pioneerid, on need, kes ehitavad tulevikku. Sellepärast tuletagu Lenini nimi neile alati meelde, et tuleb elada ja töötada nii, nagu seda tegi Vladimir Iljitš Lenin.“

Sellest ajast nimetataksegi meie pioneere noorteks leninlasteks. Ja kõigi nende aastakümnete jooksul on pioneerid õppinud elama nii, nagu juhatas Lenin. Nad püüavad hästi õppida. Püüavad olla ausad ja tagasihoidlikud. Püüavad tuua kasu oma rahvale ja kodumaale. Uhe sõnaga: püüavad olla niisugused, et kui Lenin elaks, siis tunneks ta pioneeridest suurt rõõmu.

„MALEV, LIPU SISSETOOMISEKS VALVELI“
SEE KASKLUS KÖLAS HILJUTI TALLINNA 27. 8-
KLASSILISES KOOLIS OKTOOBRIKUNNISTE AUKS.
KOOLI PIONEERIPERE VÕTTIS OMA LIIKMEKS
KOLMKÜMMEND TUBLIT OKTOOBRIKUNNIST. PI-

DULIKU PIONEERIRIVI EES SIDUSID KOOLI
KOMMUNISTLIKUD NOORED NEILE KAEÄA
KOLMNURKSE PUNARATI.
ENE SUIJALE JÄÄB SEE PÄEV KOGU ELUKS
MEELDE.

„VÕITLUSEKS KOMMUNISTLIKU PARTEI ÜRI-
TUSE EEST OLE VALMIS!“ ÕELDI TALLE.
JA TEMA VASTAS:
„ALATI VALMIS!“

AGA KODUS SOOVISID ÕNNE EMA JA VANA-
EMA. KA NEILE OLI SEE RÕHMUS PÄEV.

JAAN RANNAP

LIHVITUD SUUSAD

Nääritaat tõi Vellole kauaoodatud suusad. Need olid alt kollased, pealt helepunased. Ja just nii pikad, et Vello ulatus kätt üles küünitades ninaköverikust kinni võtma.

Järgmisel hommikul läks Vello uusi suuski proovima. Ta ronis Keldrimäe harjale, seadis suusad alla ja andis siis keppidega hoogu. Aga enne hüüdis nagu naabri Ats:

„Tee vabaks, hohoi!”

Vello oli ammu plaane teinud, et kui suusad saab, sõidab ta Keldrimäest alla nagu naabri Ats. Ja hüüab: „Hohoi!”

Aga kui suusad hakkasid hoogu võtma, tundis Vello kohe, et neil on midagi viga. Vasem suusk kiskus vasemale, parem paremale. Kes oleks võinud seda arvata! Täitsa uued suusad! Poole mäe peal lõppes sõit kukerpalliga.

Nutuvõru suu ümber, upitas Vello end püsti. Parajasti sõitis mööda lasterivi. Need olid suured lapsed, kindlasti juba kooliõpilased. Ja nendega oli kaasas üks poiss. Nii suur, et kindlasti oli ta juba kooli lõpetanud.

„Oi!” peatus suur poiss Vello juures. „Sul uued suusad!”

„Uued küll...” nuutsatas Vello. „Uued küll, aga juba rikkis.”

„Ai, ai...” oli suur poiss kaastundlik. „Ehk saab viga parandada? Kas vaatame järele?”

Sealsamas mäenõlval keerati mõlemal uuel suusal põhjad ülespoole. Ja näe, mis selgus! Suusataldu oli vabrikus liiga vähe lihvitud. „See pole, õnneks, suur viga,” õpetas Vello abiline. „Selle asja teed ruttu korda. Kõige parem on suuski vastu lund vähe lisaks lihvida.” Ja ta näitas sedagi, kus on paras pisike rinnak niisuguse töö tegemiseks.

Kaks päeva lihvis Vello Keldrimäe allservas suusataldu. Kukkus vahel, aga ei hoolinud. Kange tahtmine oli suuski korda teha. Siis kohtas ta jälle oma uut tuttavat. Suur poiss oli tükk aega jälginud Vello pingutusi. Nüüd tuli ta ütleva:

„Võid vist juba mäetipust sõita. Paistab, et nüüd on suusad hästi lihvitud.”

Eks sa näe, olidki! Kui Vello Keldrimäe harjalt alla kihutas, jooksid nad päris õigesti.

Nüüd sõidab meie maja Vello tööpoolest nagu naabri Ats. Ja „hohoi” hüüab ka.

Talveküül

HANDO RÜNNEL

UHKAT-TUHKAT TUISUPOISID,
KUUNLAKUISED KÜLMAPOISID
MARSIVAD MAALE JA LINNA,
NAKSAVAD NÄPPU JA NINNA.

UHKAT-TUHKAT TUISUPOISID,
EI NEED OLE MUIDU POISID –
ÕÖTSUMA-LÕÖTSUMA KANGED,
PUHUVAD ÖUED HANGE.

UHKAT-TUHKAT TUISUPOISID,
SUUSAPOISID, UISUPOISID
EI PANE KASUKAID SELGA,
NEMAD MEIL KULMA EI PELGA.

IRA LEMBER Kaks lõnga

ANNI AITAB TIHTI
VANAEMA TÕOS.
TÄNA LÕNGAVIHTI
KERIVAD NAD KOOS.

LÕNG KÄIB UMBER ANNI KÄTE.
ANNIL AGA
KAVAL MÖTE:
„RÄÄGI MUINASJUTTU –
TÕO SIIS LÄHEB RUTTU!”

LÕNGAKERA KEERLEB,
JUTUKENE VEEREB –
ENNEMUISTSEST AJAST,
PÕIALPOISTE MAJAST.

PÕNEVUSEST
LAHTI SUU,
ANNIL UNUNEB KÕIK MUU.
MÕTTES PÕIALPOISSE NÄEB ...
LASEB LÕNGA ÜLE KÄE.

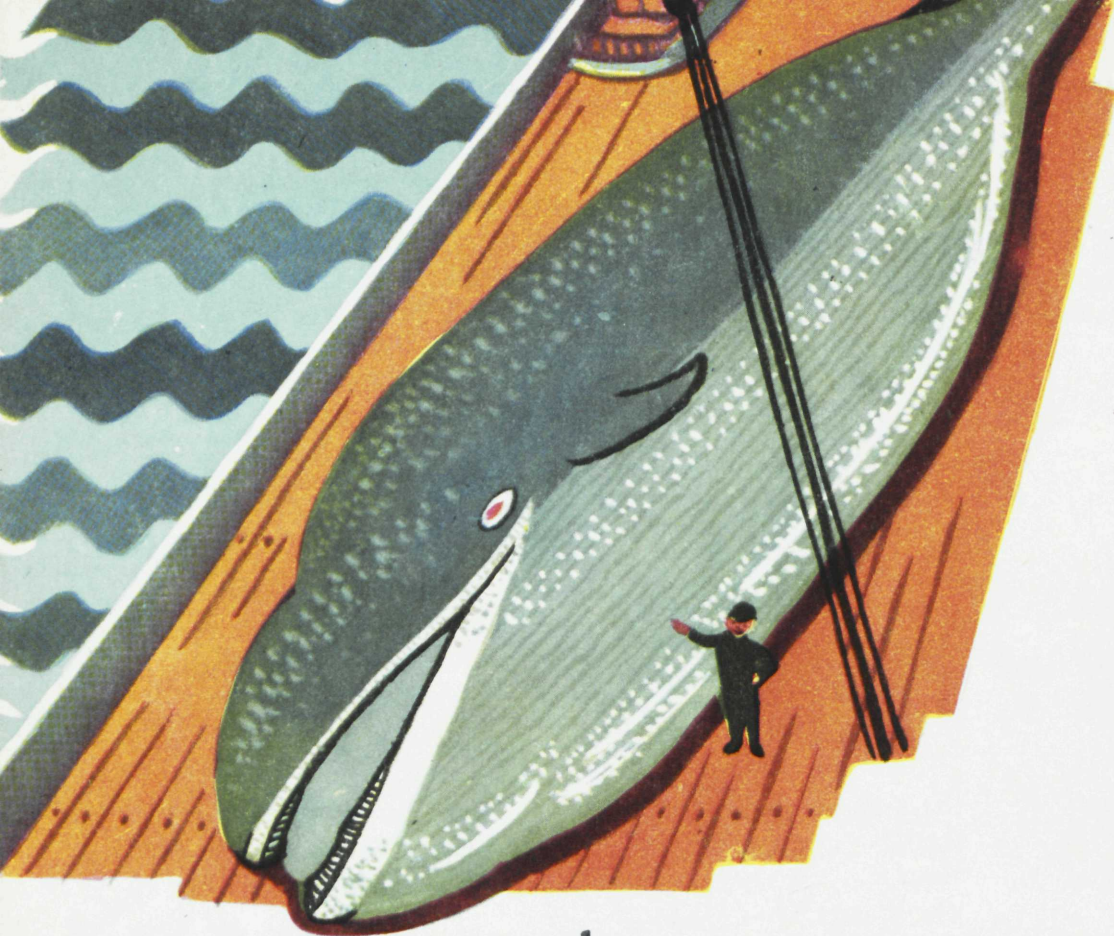
LÕNGAKERA KEERLEB,
JUTUKENE VEEREB –
SAABASTEGA KASSIST.
LÕNG ON JÄLLE SASSIS.

KERIMINE KESTAB
IKKA TÄIES HOOS.
VANAEMA VESTAB ...
KAUNID MUINASLOOD.

VALMIS LÕPUKS LÕNGAD,
LAUAL SUURED KERAD.

AGA JUTULÕNGAD
VEEL EI LÕPE ÄRA.

Illustreerinud E. PIKK

Tähelepanu! VAALAD!

„Uu-u-uh!“ huilgab läbi lainetemühina sireen. Tihedas udus vilguvad signaaltuled. Nõukogude vaalalaevastik on teel püügi-kohta. Laevu on kümme-kond. Väiksemad püügilaevad õõtsuvad õige kõvasti. Nende keskel sõidab suur aurik – vaalapüüdjate baaslaev.

... On jõutud kaugele külmale ookeanile. Lähedal asub igavese jää ja lumega kaetud maa, mida kutsutakse Antarktikaks. Paistab punakas polaarpäike. Eemal ujuvad majakõrgused jäämäed. Ühel jäämäe jalamil näevad laevamehed pingviine. Linnud käivad püsti nagu inimesed. Neil on valge rinnaesine ja must selg.

Paistab, nagu oleks neil lõhkise sabaga kuub seljas. Püügilaevad lahkuvad baaslaeva juurest. Möödub tund, teine... Ja siis äkki antakse ühes laevas häire: „Vaalad!“

Veel hiljaaegu pidi madrus ronima masti otsa ja tähelepanelikult ookeani silmitsema, kas vaalu on näha. Nüüd on laevadel aparaat, mille nimeks on raadiolokaator. See aparaat ütleb otsekohe, kui laev on vaalaparve lähedale jõudnud.

Vaala selg kerkib veepinnale. Kõrgele purskub aurusammas. See on looma hingeõhk, mis külma õhuga kokku puutudes auruks muutub. Vaal ahmib suhu suurel hulgal vett, et seda oma pik-kade kiushammastega läbi sõeluda ja väikesi väikesi toiduks püüda. Läbisõelutud vesi voolab jugadena suust välja.

Püügilaeva ninas on kahur. Vaalakütt vajutab päästikule ja kahurist lendab oda, küttide keeles harpuun, otse vaala kereesse. Loom püüab põgeneda. Kuid harpuuni järel on pikk tugev köis ja see on laeva küljes kinni. Köis tõmbub pingule. Vaal on nii tugev, et veab laeva enda järel...

Kui vaal enam elumärke ei avalda, veetakse ta baaslaeva juurde. Kraana tõstab looma laevalaele. Seal ta lamab – nii hiiglaslik, et inimesed ta kõrval paistavad päris väikesed. Looma ammuli suus võiks madrus lahedasti edasi-tagasi jalutada ja sinna mahuks veel paat.

Baaslaev on terve vaalatehas. Masinad lõikavad vaala tükkideks. Suurtes kateldes sulatatakse lihatükkidest välja rasv ja õlitaoline vedelik – traan. Veskites jahvatatakse luud ja kondid jahuks.

...Meie kodumaal on mitukümmend baaslaeva ja mitusada püügilaeva. Vaalu püütakse rohkesti. Sest nende lihast tehakse konserve ja maksast vitamiine. Rasva kasutatakse margariini ja seebi valmistamiseks, traanist saadakse õlivärve ja linoleumit. Kondijahu läheb loomadele söödaks. Vaalakontidest ja lihajäämetest tehakse veel kolhoosidele ja sovhoosidele põlluväetist.

EINO TALI

Võta kaks keskmist lehte ettevaatlikult ajakirjast välja. Siis lõika lehed mööda musti jooni lahti. Edasi murra pooled punktiirjooni mööda kokku. Kui sa nüüd lehed numbrite järgi sead ja keskelt niidi-nõelaga kinni õmbled, oled saanud endale uue raamatu.

16

Ja olengi tagasi Piritall. Kõjujõudmiseks tuleb mul marssida veidike maad mööda maanteed. Ka siin peab ühte reeglit teadma: maanteel tuleb käia vasakpoolsel teeserval.

LEO LIIKLUS- KEERI- SES

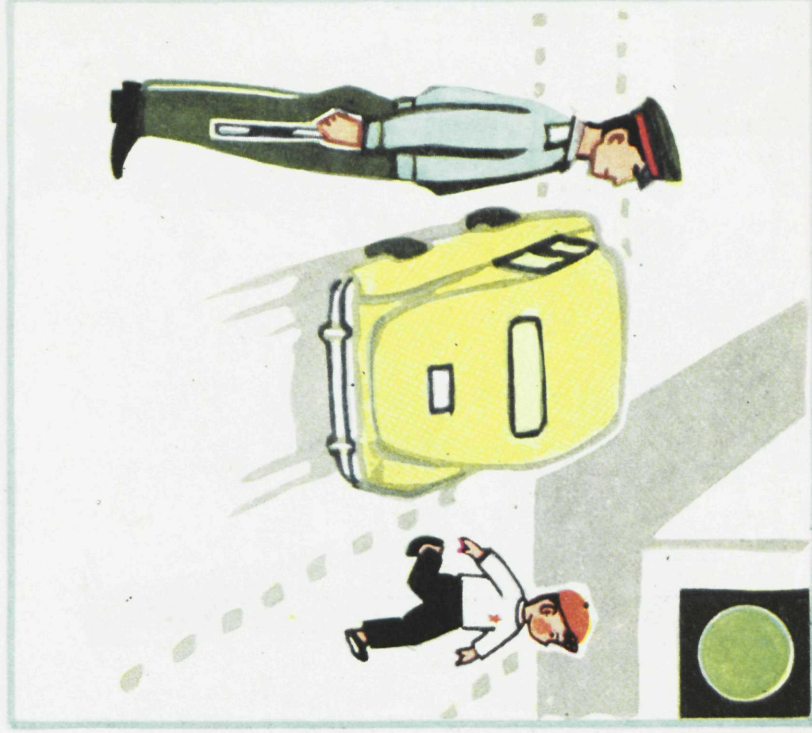
Joonistanud S. VALJAL

1
Tere, lapsed! Minu nimi on Leo. Ma elan Tallinn-Piritall ja hakkas kesklinna hambaarsti juurde sõitma. Sõidan päris üksi. Isa õpetas mulle liiklusreegleid, seetõttu pole kartma, et auto või tramm alla jääb. Minu isa on autojuht.

6

Jälle jalakäijate ülekäigurada. Sõiduteele astudes vaatama esialgu vasakule. Kui tee keskele jõuan, siis pööran pea paremale, nagu piimanõuga tüdruk.

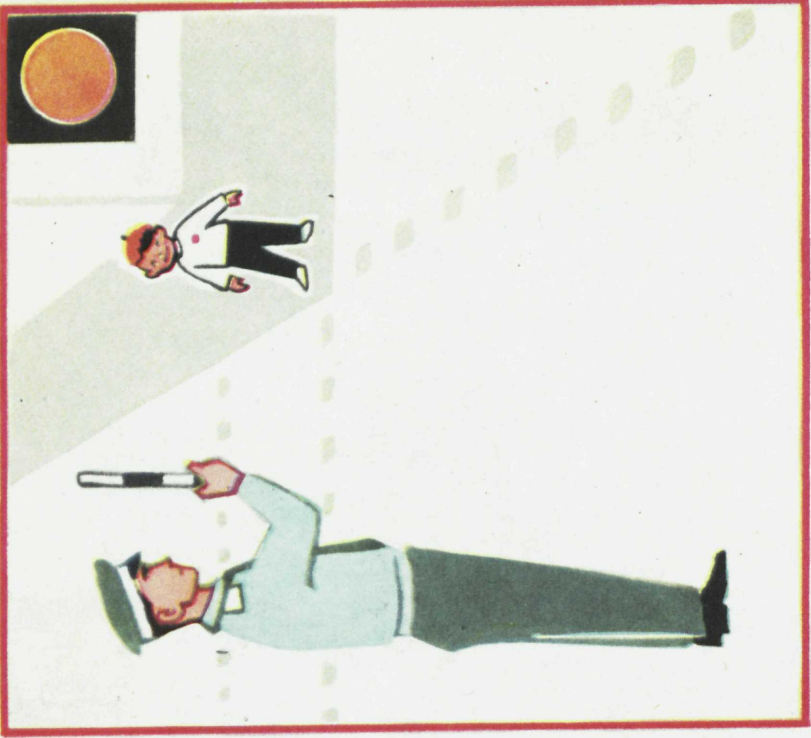
8

8
Militseeriku külg on minu poole. Nüüd võin minema hakata. Ainult enne vaatama veel vasakule. Võib ju olla, et mõni auto tahab paremale pöörata.

10

Ule tänava minnes möödun seisvast autobussist kindlasti tagant. Seisva trammiga on lood teistmoodi. Siis tuleb trammist eest üle rööbastest astuda.

7

Isa ütles, et kui miilitsamees vöödilise kepi üles tõstab, ei tohi ka veel tänavale astuda. Niisugune märguanne tähendab seda, mida kollane tuli valgusfooris.

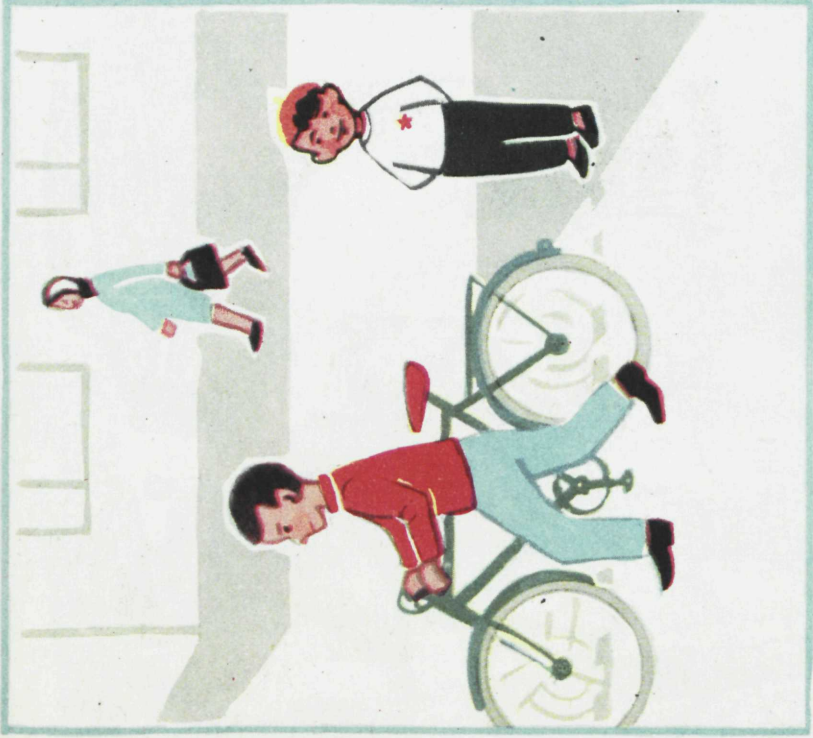
15

Kui mu hammas saab plombeeritud, lähen ühten neile lastele, et sõiduteel ei tohi kunagi mängida.

2

Siin ma ootan autobussi. Autobussi oodates tuleb seista kõnnteel nii, et ei segaks möödunaid.

See poiss tunneb liiklusreegleid. Ta teab, et vasakule pöoret tehes tuleb jalgrattalt maha tulla ja lükata seda käsitsi jalakäijate ülekäiguraja kõrval.

14

Olengi kesklinnas. Könniteel peab hoidma paremat kätt. Ma siis hoiangi.

3

Isa ütles, et tramm miina ja maha tulla võib ainult peatuskohas. Ma ootasingi mahatulekuga, kuni tramm päris seisma jäi.

11

Agga nüüd ristteel pean küll veidi ootama. Mii- litsaonu seisab seljaga minu poole. Niisu- gune asend tähendab sedasama, mida pu- nane tuli valgustfooris.

6

12

Sellele tüdrukule on küll vitsa vaja! Lähenevate sõidukite eest ei tohi kunagi üle tänava joosta.

5

Siin võin ma üle tänava minna. Seda ütleb liiklusreeglitest rääkinud. Kõnniteedel ei tohi kunagi käia kolme-neljakesi kõrvuti. Minu pidin nüüd sõiduteele astuma.

13

Seda tean ma juba praegu, et jalgrattaga tohib sõita ainult kõnnitee või teepeenra lähedal, nendest mitte kaugemal kui üks meeter. Aga linnatänaval sadulasse istuda ma veel ei või. Enne tuleb 14-aastaseks saada.

4

Nendele tüdrukutele ei ole vist küll keegi liiklusreeglitest rääkinud. Kõnniteedel ei tohi kunagi käia kolme-neljakesi kõrvuti. Minu pidin nüüd sõiduteele astuma.

K

ui noor ürginimene Ati loomade keskele ilmus, imestasid need: „Mihuke alasti väetike! Komberdab kahel tagumisel jalal, esimeste käppade asemel vaid haralised hargikesed. Ja pole tal mingit kaitseriista – ei küüsi, kapju ega sarvi. Kuidas ta sedasi metsas ära elab?“ Kuid Ati ei oietanud. Oma hargikestega, kätega, kaapis ta toiduks mulla seest mugulaid ja juuri. Kogus seeni, marju ja tigusid. Püüdis sisalikke ja konni.

Samas laulis lind lepikus:

„Ohtu! Ohtu!

Otsi ohu vastu rohtu!”

Nojaa, hunt Kriim oli hakanud Atit luurama. Too mõtles: „Kui mul kas või üks hea küüs oleks!”

Kui ta murdja eest pages, torkas keegi teda valusasti kanda.

„Kes mulle haiget tegi?“ küsis Ati.

„Mina,“ kostis kivikild maast.

„Kuidas sina seda suutsid?“

„Olen kõva ja terav.“

„Siis tule mulle küüneks.“

Ati võttis oma hargikestega kivikillu kaasa ning nimetas seda küünt aupaklikult: NUGA.

Lind aga laulis jälle:

„Ohtu! Ohtu!

Otsi ohu vastu rohtu!”

Ati valis paksema kivikillu:

„Ole mulle kabjaks.“

Hobusel oli see lõõgiriist jala küljes, Ati kinnitas oma kabja väätide abil varre külge, risti varrele. Ja nimetas teda austavalt: KIRVES.

Lind aga jätkas:

„Ohtu! Ohtu!

Otsi ohu vastu rohtu!”

Ati leidis pika kivikillu:

Illustreerinud O. SOANS

„Ole mulle sarveks.“

Pödral oli sarv kõrgel otsmikul, Ati köitis oma sarve teiba otsa ja hüüdis teda lugupeidavalt: ODA.

Ja sellegagi Ati ei piirdunud. Kord, kui ta läbi puhmastiku tungis, virutati talle vastu rinda.

„Kes seda tegi?“

„Mina,“ kostis paju.

„Kuidas sina nii kaugelt ulatusid?“

„Ulatun ikka, kui mu oks vinna tõmmatakse.“

„Tore, et ka mind õpetasid! Luba oma oks mulle toeks.“

Ati lõikas oma hargikestega oksa maha ning sidus sitke kiuga uuesti vinna. Nii sündis VIBU. Sellega laskmiseks valmistas Ati tillukese odakese – NOOLE.

Ei Ati enam vaenlaste eest põgenenud.

Kriim trehvas teda metsas:

„Pea kinni, mu kõhutäis! Vaata viimast korda päikest.“

„Mul on sinu vastu ohurohud,“ vastas Ati. Ta haaras noa kätte ja lõi krapsti! Kriimule koonu pihta. Too tõmbas koonu tagasi, sai kopsti! kirvega käpa pihta. Kriim korjas käpa ära – sopsti! odaga öla sisse. Hunt taganes mitu sammu, ja sinnagi jõudis siuh! nool talle järele. Kiskja pääses hädavaevu eluga. Kuid ta oli kangekaelne Kriim, ei loobunud ründeplaanist ja ootas, et leiab abilise.

Kui ta selle saab, räägime lugu edasi.

ELAR KUUS

ATI OHUROHUD

AUTOPARANDUS

Gruusia kirjanik
Grigol Abašidze

AUTOL ÜTLES MOOTOR ÜLES.
MIKS? EI MINA LEIDNUD NÕU.
AGA JUBA OLI PLATSIS
PARANDAMAS KOGU ÕU.

GELA AJAS NINA PUSTI:
„TOITEJUHTMEL KORK ON EESI
LASKE PAAK BENSIINIST TUHJAKS,
SIIS ON NÄHA, MIS SEAL SEES!”

„TOITEJUHE! ASJATUNDJA!”
HÜÜDIS ÄGE KAHHABAR.
„KÄHKU TAGARATAS MAHA.
ÕHUKUMM ON TUHI, KLAAR!”

ZAZA SÖNAS RAHULIKULT:
„ÄRA RÄÄGI, KUI EI TEA!
TEEME KÄIGUKASTI LAHTI,
SIIS EHK KÄTTE SAAME VEA.”

„MUL ON VENNAD AUTOJUHI,
PEAKSIN ASJA TUNDMA VIST,”
ASTUS ZURA TAHTSALT ETTE.
„SIDUR TAHAB MÄÄRIMIST.”

GELA TÖSTIS KATTE ÜLES –
KUS ON PAAK JA KUS BENSIIN?
KAHHABAR SAI RATTA LAHTI –
ÕHUKUMMI POLE SIIN!

ZAZA KÄIGUKASTI OTSIB
AUTO SEEST JA VÄLJAST KA.
KUS ON SIDUR, KUS ON PIDUR,
ZURA OTSALE EI SAA.

VIIMAKS TUNNISTASID KOORIS:
„MIS SA TEED, KUI TA EI KÄI!”
ÜKSIPULKI VÕETUD AUTO
KESET ÕUE SEISMA JÄI.

LAISAD NUKUD

Jakov Akim

TEED MAITSEKSID NUKUD,
KUID LOOD ON PAHAD:
TUHI ON SAMOVAR,
TEE, MIS SA TAHADI
NUKUD ON NÕUTUD.
NII PAHAD ON LOOD –
KRAÄNIS EI TILKAGI.
MIDA SA JOOD?

ÜKS NENDEST ARVAS:
„KUI NUUD VÄHEKS
SALLU
KÄBISID KORJAMA
LÄHEKS...?”

KÕNELES TEINE:
„KUI VÕTAKSIN KÄTTE,
ÄMBRIGA VETT TOOMAS
KÄIKSIN LÄTTEL...?”

KULMAKS JÄI SAMOVAR.
ISTUSID NUKUD...
PRAEGU VEEL KUMBKI
LAUA MAN TUKUB.
TEED NAD JOOKSID
SEAL KAHEKESI,
KUID KÄBID ON SALUS
JÄ LATTES ON VESI.

Tõlkinud KALJU KANGUR

Paremal: „Mängurebane”.
Joonistanud Mall
Paris, Tallinna 27.
8-kl. Kooli III klassi
õpilane.

All: „Maastik”. Valga
1. Keskkooli II
klassi õpilase
Märt Koordi linool-
lõige.

Meie koolis

Mina elan Saaremaal ja käin II klassis. Olen ka oktoobrilaps. Meie klassis on ainult viis õpilast. Abistame üksteist õppimises. Meie oleme IV klassiga koos. IV klassi õpilased on pioneerid. Ka pio-

neerid abistavad meid. Meie oktoobrilaste juhi on VII klassi kommunistlikud noored Taimi Aavik ja Ellen Tahker. Koondustel lahendame mõistatusi, joonistame, laulame, mängime ja õpime ka väikest

näidendit. Meie täheksel on päevik, kuhu kirjutame sisse kõik, mida teeme. Koondused algavad „Oktoobrilaste lauluga”.

AIVI SOAND,
Kahtla 8-kl. Kooli II klassi
õpilane

Luuremäng

Pärast tunde kogunesime kõik koolimaja taha metsa, et mängida luuremängu. Rühm jaotati kaheks ja mõlemale poolele anti lipp. Nii sai meie rühmast kaks väesalka. Minu käes oli meie lipp. Teisel väesalgal oli lipp Olevi käes. Nemad viidi teisele poole metsa äärde, meie aga jäime paigale.

Siis kõlas fanfaar ja mäng algas. Meie olime hästi tragid ja tabasime teisest väesalgast kõiki peale

Olevi. Selles suures lahingus oli meie väesalga kaotus väike – langes ainult Arvo. Pärast suurt heitlust hakkasime Olevit otsima. Käisime terve metsa läbi, kuid ei leidnud teda kuskilt.

Lõpuks puhuti jälle fanfaari ja mäng oli otsas.

Läksime metsast välja. Ja Olev tuli ka metsast välja ja tema käes oli lipp. Võit aga oli ikkagi meie, sest meie väesalk oli peaaegu täiesti terve.

ANDRES KOLLAMAA,
Massiari 8-kl. Kooli IV klassi
pioneer

Hüään ja kuu

SUULU MUINASJUTT

Kord leidis hüään kondi. Ta võttis selle maast üles ja läks edasi. Siis aga ilmus taevasse heledasti särav Kuu ja peegeldus liikumatus vees. Niipea kui hüään seda nägi, viskas ta kondi minema ja sukeldus jõkke, et püüda Kuud kinni. Ta mõtles, et see on rasv. Ent kui ta oli vette hüpanud, ei leidnud ta sealt midagi: vesi läks sogaseks ja peegelpilt kadus. Hüään tuli kaldale tagasi ja jäi seal peegelpilti ootama. Peagi muutus vesi rahulikuks ning Kuu ilmus sinna uuesti. Hüään hüppas veel kord vette, kuid jälle ei leidnud ta sealt midagi. Nii hüppas hüään mitu korda, ent kunagi ei saanud ta Kuud kätte.

Sel ajal möödus sealt teine hüään. Ta nägi äravisatud konti, võttis selle maast üles ning jooksis minema, jättes esimese hüääni Kuud püüdma.

Hüään püüdis Kuud hommikuni. Siis kadus Kuu ära ja vees ei olnud näha enam tema peegelpilti.

Järgmisel ööl tuli hüään vee äärde tagasi ja jätkas Kuu püüdmist, kuid ei saanud teda ikkagi kätte.

Sellepärast öeldaksegi inimesele, kes teeb mõttetut tegu:

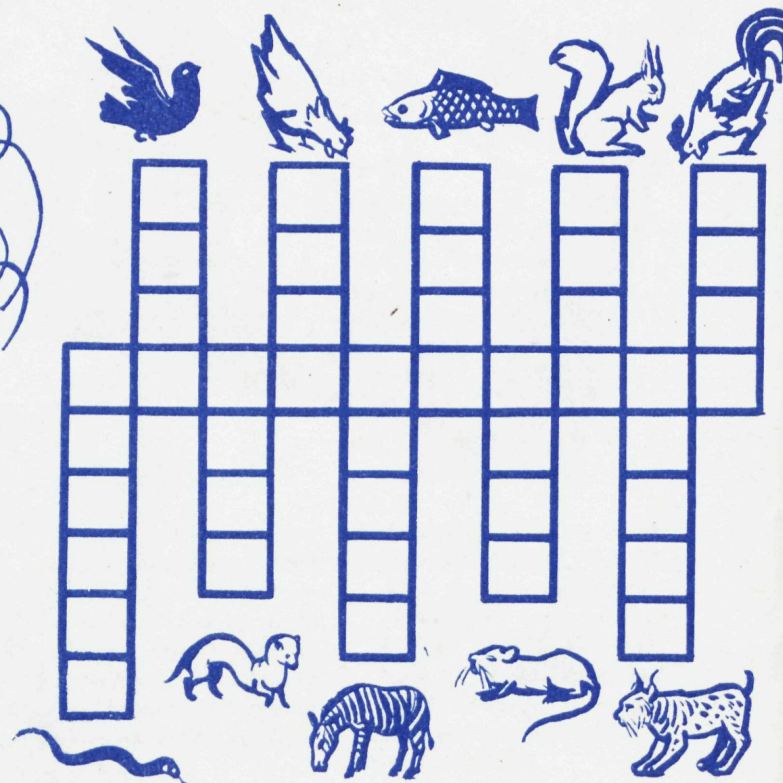
„Sa oled nagu hüään: viskad kondi ära, kui näed vees Kuud. Aga ilma jääd mõlemast.“

PEITEPILT

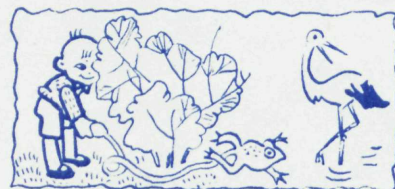
Kaiel on pesupäev, aga nuku särk ja püksid on kadunud. Aidake neid otsida!

TUNNED NEID?
KUI OLED MÕISTATUSE ÕIGESTI LAHENDANUD,
SIIS SAAD POIKREAS VEEL ÜHE LOOMA NIME.

ARVA ÄRA!

ARVA ÄRA! AR

KUIDAS KUKK
SAI UUE KUUE

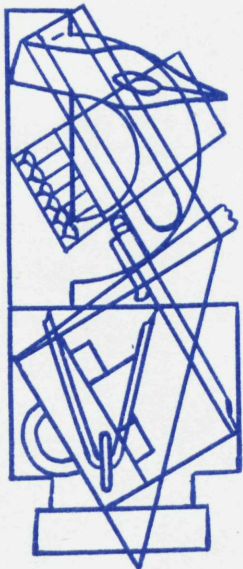
Joonistanud
E. ZIAUBERIS

OTSI ULES!

Mõistatuse lahendamist alusta ühest punktist. Joonekeste abil leiad silbid ja neist koostad

lause. Siis saad teada, mis on tüdruku nimi ja mida pead edasi tegema.

MISSUGUSED
KUMME ESET
SA SIIT LEIAD?

VA ÄRA! **ARVA ÄRA!**

Joonistanud
J. KASČIUNAS

Illustreerinud V. HURT

Jänese supp

UIGUURI MUINASJUTT

Kord tõi üks jahimees Efendile lastud jänese kingiks. „Keeda sellest suppi, auväärne Efendi, saad ise süüa ja mind kostitada!”

Päevad läksid, aga jahimeest ei tulnud. Ühel öhtul istus Efendi üksi kodus. Akki koputas keegi uksele.

„Kes seal on?” hüüdis Efendi. „Tule julgesti sisse.”

„See on sinu sõber, Efendi, see, kes sulle lastud jänese kingis.”

Efendi palus külalise lahkelt lauda ja pakkus talle jänesepojast keedetud rammusat suppi.

Mõne päeva pärast tulid Efendi juurde viis võorast inimest.

„Me oleme selle sõbra sõbrad, kes sulle jänese kingis,” lausuvad nad paljutähendavalt.

Efendi pani kõik laua taha istuma ja pakkus neile suppi. Kuuldus Efendi lahkusest levis kaugele ümberringi. Kõik rääkisid: „Efendi pakub kõigile prii suppi!” Peatselt astusid Efendi poole sisse veel üheksa või kümme inimest.

„Me oleme nende sõprade sõbrad, oo armas Efendi, kelle sõber tõi sulle lastud jänese kingiks,” lausuvad nad ootavalt.

„Suurepärane!” kostis peremees. „Astuge sisse ja tundke end nagu kodus!”

Ta kutsus külalised tuppa, pani nad laua taha istuma, palus ennast natukeseks vabandada ja tuli mõne minuti pärast tagasi kastruliga, mis oli täis sogast vedelikku.

„Mis see siis on?” pärisid külalised üllatunult nagu ühest suust.

„Kuidas – mis see on?” hüüatas Efendi. „See on supp sellesama supi supist, mis oli keedetud jänese, mille sõber mulle kingiks tõi!”

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke” nr. 1 – 1964.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigana.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus. Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel E. VALTERI kleepimistöo
„Väikesed abilised”

Laduda antud 3. XII 1963. Trükkida antud 6. I 1964. Trükkarv 46 300. Faber 60x90, 1/4. Trükkiprogramm 2. Arvutusprogramm 3,15. MB-00703. Tellimise nr. 1778.
Trükikoda „Oktoober”, Tallinn, Tartu mnt. 41.
Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии

UUS JOONISTUS- VÖISTLUS

ИНДЕКС 78231
HIIND 15 KOP

Kõigile lastele meeldib joonistada. Mulle meeldib ka. Sellepärast ma mõtlesin, et peaks jälle tegema joonistusvõistluse. Niisuguse, millest kõik „Tähekesed“ lugejad saaksid osa võtta.

Sa käid koolis. Õpid. Oled oktoobrilaps. Võtad osa koondustest. Kodus jälle aitad isa-ema ja mängid oma sõpradega.

Aga võib-olla oled alles lasteaialaps ja koolis veel ei käigi. Kuid ikka on sul tegemist palju.

Võistluse teemagi niisuguse, et IGAUKS JOONISTAB SELLEST, MIDA TA TEEB. Misuguse pildi sa täpselt joonistad, see jääb sinu enda valida. Võid joonistada ka sellest, mis sa suvel tegid.

Võistlusele võivad oma joonistused saata I, II, III ja IV klassi õpilased. Ja kõik need lapsed, kes koolis veel ei käi.

Koolilapsed kirjutavad võistlustöö tagumisele küljele oma ees- ja perekonnanime, kooli nime ja klassi. Väiksemad aga panevad kirja ees- ja perekonnanime, vanuse ning koduse aadressi. Kes seda veel ise teha ei oska, need paluvad isa-ema appi. Kõige lõppu kirjuta veel „Võistlustöö“.

Ega ilusa värvilise joonistuse tegemine ruttu lähe. Peab aega olema! Sellepärast meie ka ei rutta. Pea meeles – võistlustööde ärasaatmise viimane tähtaeg on 5. märts 1964!

Ja ümbrikule kirjuta niisugune aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, „Tähekesed“ toimetus.

Võistluse kõige paremad tööd avaldame postipauna lehekülgedel ja nendele määrame auhinnad ka.

Tulge võistlema! Vaatame järele, kes on kõige paremad joonistajad. Jään teie kõigi pilte ootama!

Head joonistamislusti!

Teie Täheke

